



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 245/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. S. C., V., zastúpeného advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Dso 2/2001 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť JUDr. S. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2005 doručená sťažnosť JUDr. S. C., V., (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Dso 2/2001 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynuli nasledovné skutočnosti: *«Sťažovateľ bol dňa 3. 8. 2000 pozbavený výkonu funkcie sudcu OS vo Veľkom Krtíši, pretože sa mal dopustiť závažného kárneho previnenia podľa § 2 ods. 2 zákona č. 412/1991 Zb. na tom skutkovom základe, že sa v tam uvedených konaniach mal dopustiť korupčného správania sa voči účastníkom. (...)*

*Najvyšší súd ako disciplinárny súd rozhodnutím z 27. 11. 2001, sp. zn. I Dso po tom, čo I. stupňový disciplinárny súd zastavil disciplinárne konanie, na odvolanie ministra spravodlivosti, prerušil disciplinárne konanie s odkazom na § 125 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., lebo voči sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie aj pre skutok, ktorý je predmetom disciplinárneho konania.*

*Listami z 30. 4. 2004, 15. 6. 2004 a 19. 5. 2005 sťažovateľ žiadal disciplinárny súd o pokračovanie a skončenie tohto konania, a to najmä s poukazom, že nespáchal žiaden skutok kladený mu za vinu, a tiež že sa vo veci malo konať podľa úpravy zák. č. 412/1991 Zb. a nie podľa zákona č. 385/2000 Z. z.*

*Ostatným listom z 28. 7. 2005 podal voči disciplinárnemu konaniu sťažnosť predsedovi NS SR; tento listom z 30. 8. 2005 sťažovateľovi odpovedal, že v predmetnej veci nezistil neodôvodnené prieťahy. (...)*

*Z uvedených skutočností, ktoré sú inak známe aj ústavnému súdu z iných konaní - napr. pod sp. zn. II. ÚS 822/00-7, IV. ÚS 210/04-13, IV. ÚS 162/05-15 - môžeme konštatovať, že:*

*1. sťažovateľ bol dňom 18. 8. 2000 dočasne zbavený výkonu funkcie sudcu ministrom spravodlivosti, hoci ústavná úprava v SR to neumožňovala, takže jeho konanie treba považovať za konanie protiústavné (v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy);*

*2. „dočasnosť“ zbavenia funkcie sudcu trvá už vyše 5 rokov a sťažovateľ nemá žiaden právny prostriedok na ukončenie dočasnosti;*

*3. nevykonávaním funkcie sudcu u sťažovateľa došlo k výraznému zníženiu platu a tým aj sociálneho statusu (poberá plat vo výške 30 %);*

*4. a že ani disciplinárny senát nekoná, a to aj napriek existujúcemu nálezu ÚS SR o prieťahoch v trestnom konaní (IV. ÚS 210/04) a tým sa podieľa na trvalom vylúčení sťažovateľa z výkonu verejných funkcií, do ktorých bol ústavne zvolený.*

*Okrem konštatovania uvedených porušení orgánmi verejnej moci SR sťažovateľ žiada prisúdiť aj nemajetkovú ujmu vo výške minimálne 5 mil. Sk; domnievame sa však, že táto sťažnosť môže byť aj odmietnutá, ale pred jej uplatnením na ESLP sa musíme najskôr obrátiť na domáce inštitúcie. (...)*

*Navrhujeme preto prednostne prerokovať túto sťažnosť a prijať nález v tomto znení:*

1. Právo sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote a spravodlivo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, postupom NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Dso 2/2001 porušené bolo.

2. Najvyššiemu súdu SR ukladá konať v uvedenej veci bez zbytočných prieťahov.

3. Rozhodnutie MS SR z 3. 8. 2000, č. 18613/2000-410 zrušuje.

4. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5 mil. Sk, ktoré mu zaplatí Naj. súd SR do 2 mesiacov.

5. Sťažovateľovi prizná náhradu trov konania 6.312 Sk, ktorú NS SR vyplatí do 1 mesiaca k rukám JUDr. E. L.»

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Dso 2/2001, v ktorom sa proti sťažovateľovi vedie disciplinárne konanie, došlo k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach

a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Zo spisu najvyššieho súdu týkajúceho sa disciplinárneho konania vedeného pod sp. zn. 1 Dso 2/2001, ale aj zo samotnej sťažnosti vyplýva, že posudzované súdne konanie, v ktorom podľa sťažovateľa dochádza k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Dso 2/2001 z 27. novembra 2001 obligatórne prerušené v zmysle § 125 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“).

Z uznesenia o prerušení napadnutého konania okrem iného vyplýva, že:

*„V odvolacom konaní odvolací disciplinárny senát zistil, že uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania PZ SR B. z 11. júna 2001, ČVS: KÚV-25/OVEK-2001, bolo podľa § 160 ods. 1 a § 163 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie proti JUDr. S. C., sudcovi Okresného súdu vo V., okrem iného aj pre skutok, pre ktorý je proti nemu vedené disciplinárne konanie.*

*Podľa § 125 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. disciplinárny senát preruší disciplinárne konanie aj vtedy, ak sa dozvie, že pre skutok, pre ktorý sa disciplinárne konanie začalo, sa proti sudcovi vedie trestné konanie.*

*Vzhľadom na uvedené odvolací disciplinárny senát disciplinárne konanie podľa citovaného ustanovenia § 125 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. prerušil. Prerušenie disciplinárneho konania bude trvať do právoplatnosti rozhodnutia v trestnom konaní (§ 125 ods. 3 veta prvá zákona č. 385/2000 Z. z.).“*

Z dôvodu prerušenia napadnutého konania pred najvyšším súdom 27. novembra 2001 ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným uvedeným uznesením, nemôžu sa v prerušovanom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým k naplneniu účelu označeného základného práva, tak ako to bolo uvedené vyššie. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako je to v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní, resp. prejednanie veci v neprimeranej lehote (napr. II. ÚS 3/00, III. ÚS 42/02, I. ÚS 124/04), aj keď uznáva a napokon vo svojom náleze sp. zn. IV. ÚS 210/04 aj vyslovil, že v súvisiacom trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: KÚV-25/OVEK-2001 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a sťažovateľovi priznal aj primerané finančné zadost'učinenie.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikoval ako porušenie práva sťažovateľa garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o odmietnutí sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť, i keď si je vedomý toho, že prerušenie napadnutého konania je nesmierne zdĺhavé, toto je však vzhľadom na obligatornosť prerušenia plne závislé od trestného konania pôvodne vedeného pod sp. zn. ČVS: KÚV-25/OVEK-2001, ktoré touto sťažnosťou napadnuté nebolo.

Pokiaľ sa sťažovateľ v bode 3 petitu svojej sťažnosti domáhal zrušenia rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky z 3. augusta 2000, vo vzťahu k takémuto rozhodnutiu nie je daná príčinná súvislosť, pretože sťažovateľ - ktorý je právne vzdelaný a je aj kvalifikovane právne zastúpený - vo svojom sťažnostnom návrhu vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu nežiadal vyslovenie porušenia žiadneho základného práva alebo slobody, preto je jeho sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená. Okrem toho je zrejmé, že v tejto časti sťažnosť nebola podaná v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že pokiaľ sťažovateľ poukázal na to, že „*sa vo veci malo konať podľa úpravy zák. č. 412/1991 Zb. a nie podľa zákona č. 385/2000 Z. z.*“, jeho tvrdenie je *contra legem*, konkrétne je v rozpore s prechodným ustanovením § 151 ods. 10 zákona o sudcoch a prísediacich, podľa ktorého „*disciplinárne konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona a disciplinárne previnenia a priestupky spáchané pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia a posudzujú podľa tohto zákona*“. Citované ustanovenie zákona o sudcoch a prísediacich Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd aplikoval už aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Ds 1/2001 z 5. júna 2001, ktorým zastavil napadnuté konanie proti sťažovateľovi, pričom sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nepodal.

Okrem uvedeného bolo v sťažnosti argumentované aj tým, že „*sťažovateľ bol dňom 18. 8. 2000 dočasne zbavený výkonu funkcie sudcu ministrom spravodlivosti, hoci ústavná úprava v SR to neumožňovala*“. Tieto právne skutočnosti sú však predmetom samotného disciplinárneho (odvolacieho) konania, teda v danom štádiu konania preskúmanie uvedených tvrdení ústavným súdom nepripadá do úvahy pre nedostatok jeho právomoci.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2005